

Mere om arbejdsgiveres hæftelse for deres ansattes skat

En virksomhed har nu også landsrettens ord for, at den hæfter for en stor del af et skattebeløb, som en medarbejder skulle have betalt, men som myndighederne ikke kan kræve af denne på grund af forældelse.

Af Tanya Honoré Schultz, tas@bdo.dk

I slutningen af 2019 afsagde byretten i Roskilde dom i en sag, hvor Skattestyrelsen havde krævet, at en virksomhed skulle betale et beløb på hele 773.000 kr. på vegne af en medarbejder, fordi virksomheden over en niårig periode fra 2006 til 2014 havde udbetalt meget store beløb i skattefri rejsegodtgørelse til den pågældende, uden at betingelserne herfor var opfyldt, og desuden ladet ham køre privat i en af firmaets biler.

Skattekravet var udregnet som den skat, som virksomheden skulle have indeholdt, hvis godtgørelserne og værdien af firmabilen var taget med på medarbejderens lønseddel, idet en arbejdsgiver hæfter for skat, som skal indeholdes af skattepligtige lønde. Der er tale om en solidarisk hæftelse, idet medarbejderen naturligvis også hæfter for sin egen skat. Der er imidlertid intet til hinder for, at skattemyndighederne kan starte med at hente pengene hos arbejdsgiveren. I de tilfælde, hvor skattemyndighederne gør hæftelsen gældende overfor en arbejdsgiver, har denne regres overfor medarbejderen.

Virksomheden havde for så vidt accepteret at betale regningen, men mente, at den kun burde omfatte årene 2012 - 2014, fordi skattemyndighederne på grund af en fristoverskridelse havde måttet opgive at ændre medarbejderens skatteansættelse for de tidligere år. Dette ville i givet fald reducere hæftelsen til et beløb på knap 260.000 kr.

Byretten var imidlertid enig med Landsskatteretten i, at virksomheden hæftede for alle årene, fordi myndighedernes krav ikke var afledt af disses krav mod medarbejderen. Derfor var det uden betydning, at myndighederne ikke længere kunne rejse krav mod den ansatte for de første seks år. Du kan læse vores [artikel om byretsdommen her](#).

Landsretten enig

Byrettens dom blev af virksomheden anket til Østre Landsret, der kort før jul afsagde dom i sagen. Det skete ved en stadfæstelse af byretsdommen og med henvisning til de af byretten anførte grunde, idet landsretten tilføjede, at der ikke var grundlag for at antage, at arbejdsgiveren var afskåret fra at gøre regres gældende mod medarbejderen som følge af skattemyndighedernes adfærd. Du kan læse [landsrettens dom her](#).

Kommentar

Det er kun på grund af antallet af år og beløbets størrelse, at sagen er lidt usædvanlig. At skattemyndighederne rejser krav af denne art mod arbejdsgivere, forekommer nemlig jævnligt. Alligevel kommer det næsten altid som en stor overraskelse for disse, når det sker. Vores faste råd til virksomhederne er derfor, at de bør sikre sig, at de overholder alle regler for udbetaling af skattefrie godtgørelser og for anvendelsen af deres bilpark, fordi de ellers kan blive mødt med store skattekrav.

DEPECHEN 2021, NR. 3
3. februar 2021

INDHOLD

- Mere om arbejdsgiveres hæftelse for deres ansattes skat
- Tab på debitorer - ny byretsdom giver overraskende fradrag
- Koncerninterne støtteklæringer kræver skattemæssig omtanke
- Mandskabsvogne: Virksomhederne kender ikke reglerne
- Ny noteoplysning om dagsværdi-reguleringer i årsregnskabet

Tab på debitorer - ny byretsdom giver overraskende fradrag

En selvstændig fik godkendt fradrag for tab på to kunder, som var gået konkurs, uagtet, at han ikke havde anmeldt sine krav i konkursboerne og ikke havde sendt rykkerskrivelser til kunderne.

Af Mikael Risager, mir@bdo.dk

Frdrag for tab på debitorer forudsætter som udgangspunkt, at tabet er endeligt konstateret og kan gøres præcist op. Selskaber, der anvender lagerprincippet for deres tilgodehavender fra salg af varer og/eller ydelser, kan dog under visse betingelser fradrage hensættelser til tab. Det kan du læse mere om i [denne artikel](#).

Kravene til dokumentation for, at et tab er endeligt konstateret, er ganske skrappe. Det gælder ikke kun skattemæssigt, men også på momsområdet, jf. [denne artikel](#) fra sidste år. Der lægges på begge områder betydelig vægt på dokumentationen for de bestræbelser, der er udfoldet for at inddrive tilgodehavendet. Det kan illustreres med en [nylig offentliggjort dom](#) fra byretten i Viborg.

Tabet på de konkursramte kunder

Sagen handlede om en selvstændig, der drev virksomhed med salg af byggematerialer og med rådgivning og som havde lidt tab på henholdsvis 79.025 kr. og 157.421 kr. på to forskellige kunder, der begge var gået konkurs. Begge konkursboer var afsluttet uden udlodning af dividende. Det ene i 2014 og det andet i 2016.

Ejeren af virksomheden oplyste, at han gentagende gange havde rykket for betaling af sine tilgodehavender, men at de begge var på vej mod konkurs. Han havde ikke foretaget sig yderligere, da han ikke ønskede at smide gode penge efter dårlige.

Skattemyndighederne havde nægtet fradrag for tabet med den begrundelse, at der ikke var sendt rykkere til debitorerne, ligesom kravene ikke var anmeldt i konkursboerne, og der ikke var indhentet erklæring fra bobestyreren om den forventede dividende.

Ved byretten fik manden imidlertid medhold. Retten fastslog, at det efter afslutningen af et konkursbo har formodningen imod sig, at der kan tilgå en kreditor nogen form for midler fra selskabet. Det var derfor godtgjort, at pengene var tabt, men tabet skulle henføres til de år, hvori konkursboerne var afsluttet. Det vil sige til 2014 i det ene tilfælde og til 2016 i det andet tilfælde.

Kommentar

Det burde være åbenlyst, at et tab på en kunde senest skal kunne fratrækkes ved indkomstopgørelsen, når debitoren er gået konkurs, og konkursboet er afsluttet uden dividende til kreditorerne, men sådan har det ikke været hidtil. Skattemyndighedernes praksis har været benhård derved, at fradrag for debitortab kun er godkendt, hvis det klart har kunnet dokumenteres, at der har været fremsendt skriftlige rykkerskrivelser, eller der i øvrigt har været iværksat tiltag til inddrivelse af tilgodehavendet, fx sendt til inkasso, og at kravet i øvrigt er anmeldt i konkursboet.

Derfor er dommen overraskende, og den vil givetvis få stor praktisk betydning, hvis den kommer til at stå ved magt, hvilket vi håber, den gør. Det er nemlig ingen hemmelighed, at især mindre virksomheder ofte har problemer med dokumentationen for deres forsøg på inddrivelse af tilgodehavender, fordi den slags ofte sker personligt eller telefonisk, ligesom de ikke altid får anmeldt deres krav i et konkursbo, fordi det anses for spild af tid.

Dommen er udtryk for, at fradragsretten skal afgøres ud fra sagens realiteter, og når det gælder krav mod virksomheder, der er gået konkurs, så er realiteten desværre næsten altid, at pengene er tabt, og det gælder, uanset om kravet anmeldes i boet eller ej.

”Derfor er dommen overraskende, og den vil givetvis få stor praktisk betydning, hvis den kommer til at stå ved magt, hvilket vi håber, den gør”

Koncerninterne støtteerklæringer kræver skattemæssig omtanke

Det har kostet en virksomhed dyrt, at ingen tænkte over de mulige skattemæssige konsekvenser, da man - for at undgå et revisorforbehold i årsregnskabet - lod moderselskabet udstede en specifik støtteerklæring.

Af Ole B. Sørensen, obs@bdo.dk

Kort før jul stadfæstede Vestre Landsret en byretsdom, der havde givet Skattestyrelsen medhold i, at et dansk selskab ikke skattemæssigt kunne fratække den del af et tab på en konkursramt kunde, som selskabets tyske moderselskab dækkede i medfør af en støtteerklæring.

Ligesom byretten fandt landsretten ikke, at moderselskabets delvise dækning af tabet var omfattet af reglerne om skattefrihed for koncerninterne tilskud, da det fremstod som delvis dækning af et tab på en helt konkret fordring. Betalingen skulle dermed indgå ved opgørelsen af tabet på denne. Det er uvist, om dommen ankes til Højesteret.

De nærmere omstændigheder

Sagen angik et dansk selskab, der - ligesom sit tyske moderselskab - blandt andet drev virksomhed med udlejning af lastbiler og trailere til en tysk kunde, som havde store økonomiske problemer og derfor ikke var i stand til at betale de løbende leasingydelse i takt med, at disse forfaldt. Det danske selskab opbyggede herved et meget stort tilgodehavende hos den tyske kunde.

På foranledning af det danske selskabs revisor udstedte det tyske moderselskab en erklæring, hvori det lovede at ville overtage og udligne det tab, som det danske selskab måtte få på sin tyske kunde, hvis denne gik konkurs. Erklæringen blev alene udstedt for at undgå, at revisoren måtte tage forbehold i sin erklæring på selskabets regnskab.

Den tyske kunde gik rent faktisk senere konkurs, og moderselskabet overførte derfor et beløb på ca. 5,7 mio. kr. til det danske selskab til delvis dækning af tabet. Regnskabsmæssigt blev beløbet indregnet i resultatopgørelsen som en regulering af tabet på debitoren, mens det skattemæssigt blev anset for et skattefrit koncerntilskud. Heri var skattemyndighederne ikke enige. De gjorde gældende, at betalingen også skattemæssigt skulle medregnes ved opgørelsen af tabet på debitoren.

Vestre Landsret tiltrådte afgørelsen med henvisning til de af byretten anførte grunde, herunder at støtteerklæringen efter sin ordlyd måtte forstås som en indeståelse fra moderselskabet om dækning af datterselskabets mulige tab på en bestemt kunde og således havde en kautionslignende karakter. Denne forståelse bestyrkedes af, at moderselskabet også havde udstedt mere generelle støtteerklæringer for datterselskabet, ligesom dette regnskabsmæssigt havde indregnet betalingen fra moderselskabet i resultatopgørelsen og ikke over egenkapitalen, sådan som årsregnskabsloven foreskriver for koncerntilskud.

Kommentar

De direkte konsekvenser af dommen - som [du kan læse her](#) - er en ekstraskat for selskabet på over 1,4 mio. kr., hvortil kommer restskattetillæg og morarenter. Selskabet blev også dømt til at betale sagsomkostninger til modparten med i alt 225.000 kr. og har derudover haft egne advokat- og revisoromkostninger for et stort beløb. Den samlede regning overstiger derfor formentlig et beløb på 2 mio. kr. En udgift, som uden større besvær kunne være undgået, hvis man havde udformet støtteerklæringen på anden måde.

Dommen er dermed en påmindelse til alle selskaber, der har udstedt eller modtaget en støtteerklæring, om at gennemgå disse til sikring af, at erklæringerne ikke får utilsigtede skattemæssige konsekvenser, hvis de bliver aktuelle.

”Den samlede regning overstiger derfor formentlig et beløb på 2 mio. kr.”

Mandskabsvogne: Virksomhederne kender ikke reglerne

Virksomhederne er glade for deres mandskabsvogne, som dækker et åbenlyst behov og som bidrager til at mindske antallet af biler på vejnettet, men reglerne er håbløse og giver desværre ofte kæmperegninger.

Af Pernille Rise, prt@bdo.dk

En mandskabsvogn er en varebil, der er konstrueret til befording af både mandskab og materiel, og den rummer derfor en sæderække bag forsæderne. Bilen er således velegnet til transport af et mandskab og er af den grund især populær i byggebranchen. Aktuelt findes der ifølge Motorstyrelsen over 9.000 indregistrerede mandskabsvogne i Danmark.

Der betales ikke registreringsafgift af mandskabsvogne. Derfor er de lidt billigere end almindelige kassevogne. Dog måske ikke så meget billigere som mange tror. Prisforskellen mellem fx en Mercedes Vito 114 CDI som mandskabsvogn og som almindelig kassevogn er således kun omkring 18.000 kr. (2020-priser) i mandskabsvognens favør.

Strengt regler for anvendelsen

Fori der ikke betales registreringsafgift af mandskabsvogne, er reglerne for anvendelse af disse langt skrapere end for andre gulpladebiler. Der må således ikke køres såkaldte svinkeærinder i disse biler, ligesom de ikke må tages med hjem. Det sidste volder store problemer i praksis, bl.a. fordi Motorstyrelsen ikke er særlig klar i sin kommunikation.

Sidste år udsendte styrelsen således en vejledning, hvori det anføres, at en mandskabsvogn godt må anvendes til kørsel mellem en medarbejders bopæl og en arbejdsplads, men kun hvis der er en betydelig afstand mellem bopælen og arbejdsgiverens adresse. Og en sådan brug af en mandskabsvogn vil endda - ifølge vejledningen - normalt forudsætte, at medarbejderen på sin bopæl opbevarer et mindre lager af materiel eller materialer.

I forhold til det sidste - om et lager på medarbejderens bopæl - giver Motorstyrelsens anvendelse af ordet "normalt" indtryk af, at det ikke er et ultimativt krav, at der findes et sådant lager, men det er det i nogle tilfælde nok nærmest. Det viser en [ny afgørelse](#) fra Landsskatteretten.

De tyske håndværkere

Sagen handlede om en sønderjysk byggevirksomhed, der havde en større entreprise i København, hvortil den anvendte tysk arbejdskraft. Til brug for de tyske medarbejdere havde virksomheden leaset en mandskabsvogn, som medarbejderne anvendte til transport mellem deres bopæl og byggepladsen.

Onsdag før påske i 2018 blev mandskabsvognen stoppet ved en trafikkontrol i Rødby Færgehavn. De to tyske håndværkere i bilen forklarede, at de var på vej hjem på påskeferie, men at de i øvrigt hver uge kørte frem og tilbage mellem deres bopæl og byggepladsen i København i bilen. Chaufføren havde ikke et lager af materialer på sin bopæl. Det fik efterfølgende Motorstyrelsen til at rejse krav om betaling af registreringsafgift med 209.432 kr., da bilen ikke kun var anvendt til erhvervsmæssig transport. Denne afgørelse blev tiltrådt af Landsskatteretten om end med dissens.

Kommentar

Landsskatteretten begrundede sin afgørelse med henvisning dels til, at arbejdspladsen i København igennem en periode havde karakter af en fast arbejdsplads og dels til, at medarbejderne ikke havde et lager på deres bopæl. Det er uklart, om udfaldet ville have været et andet, hvis der havde været tale om kørsel til mere skiftende arbejdspladser. Dette er ikke givet. Vores råd til virksomhederne er derfor, at de bør være yderst forsigtige med at lade medarbejderne køre hjem i deres mandskabsvogne.

"Og en sådan brug af en mandskabsvogn vil endda - ifølge vejledningen - normalt forudsætte, at medarbejderen på sin bopæl opbevarer et mindre lager af materiel eller materialer"

Ny noteoplysning om dagsværdireguleringer i årsregnskabet

Det nye notekrav får bl.a. betydning for værdipapirer og investerings-ejendomme, når disse optages til dagsværdi med løbende regulering over resultatopgørelsen. Både dagsværdien og årets ændringer skal oplyses.

Af Ditte Mosegaard Jørgensen, dme@bdo.dk

Blandt de seneste ændringer i årsregnskabsloven er der kommet et krav om en ny note, der knytter sig til dagsværdireguleringer af visse balanceposter. En ændring, der gælder for både klasse B- og C-virksomheder. Du kan få overblik over alle væsentlige ændringer i årsregnskabsloven for klasse B-virksomheder i [denne artikel](#) og for klasse C-virksomheder og koncerner i [denne artikel](#).

Hvilke regnskabsposter omfattes af det nye notekrav?

Det nye notekrav gælder blandt andet for følgende balanceposter:

- Investeringsejendomme til dagsværdi med regulering over resultatopgørelsen
- Børsnoterede aktier og obligationer
- Andre kapitalandele til dagsværdi med regulering over resultatopgørelsen
- Afledte finansielle instrumenter, fx renteswaps og valutaterminsforretninger.

Det nye notekrav gælder derimod ikke for materielle og immaterielle anlægsaktiver samt kapitalandele i dattervirksomheder og associerede virksomheder, når disse aktiver optages til dagsværdi med løbende regulering over egenkapitalen.

Hvad skal noten indeholde?

For de omfattede balanceposter skal der for hver kategori af de omfattede poster oplyses om følgende:

1. Dagsværdien ultimo regnskabsåret
2. Årets ændringer i dagsværdien, som er indregnet i resultatopgørelsen
3. Årets ændringer i dagsværdien, som er indregnet i egenkapitalen.

Begrebet ”kategori” er ikke defineret nærmere i årsregnskabsloven, men omfatter de aktiver (eller forpligtelser), der efter virksomhedens vurdering vil være naturlige at vurdere samlet på grund af deres fælles karakteristika.

For et selskab med forskellige typer investeringsejendomme kunne det fx være relevant at opdele disse i boligejendomme, kontorejendomme, indkøbscentre, lagerejendomme og parkeringshuse. Når det gælder værdipapirer, kan børsnoterede aktier og børsnoterede obligationer være to forskellige kategorier.

Der er ikke krav om sammenligningstal i noten.

Kun oplysning om urealiserede gevinster og tab

Notekravet omfatter kun urealiserede gevinster og tab, da det knytter sig til ultimo beholdningen. Altså for regnskabsposter, der indgår i ultimo balancen. Særligt for børsnoterede værdipapirer kan denne skelnen mellem realiserede og urealiserede gevinster og tab give anledning til, at der skal udarbejdes en ekstra specifikation i det underliggende regnskabsmateriale i forhold til tidligere år.

Også oplysninger om centrale forudsætninger

For regnskabsposter, der løbende reguleres til dagsværdi, skal der ud over de nye oplysninger også som hidtil oplyses om de centrale forudsætninger, som ligger til grund for opgørelsen af dagsværdien, ligesom der skal redegøres for den anvendte værdiansættelsesmetode. Kravet gælder dog ikke for aktiver, hvor dagsværdien kan måles på grundlag af observationer på et aktivt marked, hvilket fx er muligt for børsnoterede værdipapirer.

BDO Statsautoriseret revisionsaktieselskab, en danskejet rådgivnings- og revisionsvirksomhed, er medlem af BDO International Limited - et UK-baseret selskab med begrænset hæftelse - og del af det internationale BDO-netværk bestående af uafhængige medlemsfirmaer. BDO er varemærke for både BDO-netværket og for alle BDO medlemsfirmaerne. BDO i Danmark beskæftiger godt 1.300 medarbejdere, mens det verdensomspændende BDO-netværk har over 90.000 medarbejdere i 167 lande.

Denne publikation er skrevet i generelle vendinger og skal alene betragtes som generel vejledning. Publikationen dækker ikke specifikke situationer, og du bør ikke handle - eller undlade at handle - uden at have fået professionel rådgivning. Kontakt venligst BDO for at drøfte de specifikke problemstillinger. BDO, vores partnere og medarbejdere påtager os ikke ansvar for tab foranlediget af en handling, der er taget - eller ikke er taget - på baggrund af oplysningerne i denne publikation.